



Ալեքսանդր Ճատուրյան

Առաջին համբույր

Ջմայլուն հայացքով նայում եմ, ինչպես
Գարնան վառ արփին պայծառ երկնքում
Ժրպտում է և, ջերմ սիրահարի պես,
Երկրին առաջին համբույրն է դրկում:

Եվ լույս-համբույրից ա՛յնքան խանդավառ
Հուզված ցրնցվում է նիրհուն բնություն.
Չարթնում ոգեշունչ նոր կյանքի համար
Եվ գգում իր մեջ մի նոր գորություն:

Հալչում են ձյուներ սարալանջերից
Արագ, անհամբեր վագում դես ու դեն.
Պարտված արևի հրգոր շողերից
Փախչում է ձրմեռն անգոր ու անգեն:

Եվ ես լսում եմ մերձակա ձորից
Ինչպես հորդացած անհանգիստ գետակ
Ազատ վրշալո՛ւ՛վ, դուրս եկած ափից,
Կարծես երգում է գարնան հաղթանակ:

Եվ սարալանջից սուրալով հողմիկ,
Գետակի սահուն երեսն է շոյում.
Մեղմ հուզում ջրեր, օրորում ալիք,

Ու անուշ սուլում դալար ասիերում:

Եվ նորաբողբոջ ծաղիկներ գարնան
Գետակի ասիին գրրավիչ շարված,
Ժպտում են քրնքո՛ւշ, բուրում դուրեկա՛ն,
Հենց նոր արևից լույս համբույր քաղած...

Ջնայլուն հայացքով նայում եմ, ինչպես
Կյանքն է նորոգվում բընության կրթօթին.
Եվ ջերմ, հոգեթով օրհնում եմ ես քեզ,
Կենսաբեր գարնան համբո՛ւյրն առաջին: